

Arrest

nr. 317 268 van 26 november 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X / XI)
2. X (RvV X / XI)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op respectievelijk 1 augustus 2024 en 11 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van respectievelijk 27 juni 2024 en 9 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), partners, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 24 maart 2024 en verzoeken op respectievelijk 24 maart 2024 en 25 maart 2024 om internationale bescherming. Op 27 juni 2024, na verzoekster te hebben gehoord op 6 juni 2024, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 september 2024, na verzoeker te hebben gehoord op 24 juli 2024, beslist de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Georgië. U bent geboren te Tskaltubo, Georgië. Sinds uw middelbare school verhuisde u naar Tbilisi en woonde u in volgende wijken: Varketeli, Gheldani, Dighomi, Nachalovka, Temka. Uw laatste adres voor uw vertrek bevond zich in de wijk Gledani in Tbilisi.

U verklaart dat u sinds 2021 problemen kreeg met uw ex-partner omdat u een nieuwe partner had, ongeveer een jaar nadat jullie uiteen waren gegaan. Op een dag kwam uw ex naar uw huis. Uw huidige partner werd op dat moment ook met de dood bedreigd en uw huidige partner en ex-partner raakten in een gevecht verwickeld. Omwille van dit gevecht besloot u de politie te bellen, echter daagden zij nooit op en dienden uw burens beiden te komen om het gevecht te beëindigen. U nam achteraf niet opnieuw contact op met de politiediensten omdat u er vanuit ging dat ze u niet meer zouden helpen. Vervolgens besloot uw man in november 2021 naar Frankrijk te verhuizen om daar te gaan werken en een verzoek om internationale bescherming in te dienen zodat u later ook naar Frankrijk zou kunnen verhuizen. Op deze manier hoopte u ook dat uw ex-partner u niet langer zou lastigvallen. Echter na zeven of acht maanden keerde hij terug naar Georgië omdat hij geen werk kon vinden in Frankrijk. Vervolgens kwam uw ex-man ongeveer drie keer per maand naar uw werk om u mondeling te bedreigen. In maart 2023 besloot uw huidige partner naar Polen te verhuizen met de bedoeling daar te werken en financiële middelen te hebben om u uit Georgië weg te halen. In december 2023 viel uw ex-man u fysiek aan op het werk. U liep hierdoor uw bureau uit en probeerde bescherming te zoeken in het schoonheidssalon naast uw eigen bureau. U kreeg hier water en belde naar uw baas om te melden dat u zich niet goed voelde en naar huis zou toekeren. U bracht niemand op de hoogte van deze problemen en keerde naar huis toe. Aan uw huidige echtgenoot liet u weten dat u zich niet meer veilig voelde om verder alleen in Georgië te verblijven. Ongeveer 20 dagen na dit laatste incident besloot u Georgië te verlaten. Op 15 januari 2024 verliet u Georgië. U ging van Georgië naar Polen waar u twee maanden en negen dagen verbleef met uw huidige man. Vervolgens kwam u in België toe op 24 maart 2024. U diende diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in België in.

Sinds uw vertrek uit Georgië heeft uw ex-partner nog met een vriendin gesproken en uitte hij verbale bedreigingen omtrent uw verblijfplaats. Bij terugkeer naar Georgië vreest u dat u, uw man of uw kind gedood zullen worden door uw ex-partner.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zeven maanden zwanger bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij de oproeping rekening gehouden met de uitgerekende datum van uw beveling. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook te kennen graag wat water te gaan halen wat u ook werd toegestaan (CGVS, p9). Tijdens het onderhoud gaf u aan u heel emotioneel te voelen, omdat het over voor u gevoelige materie ging. U gaf aan verder te kunnen gaan (CGVS, p2,4 en 7). Tijdens het verdere verloop van het onderhoud heeft u geen problemen meer te kennen gegeven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk zijn. Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat het hier gaat om louter blote beweringen die u op geen enkele manier staakt. U legt immers geen enkel bewijsstuk neer dat kan

aantonen dat u effectief ernstige problemen heeft met uw ex-partner, en dit niettegenstaande de feiten dateren van jaren geleden (ze begonnen immers in 2021), en u dus al enorm veel tijd heeft gehad om uw asielmotieven te onderleggen.

Daarbij verklaarde u dat de problemen met uw ex-partner reeds in 2021 begonnen en bleven aanhouden tot uw vertrek in 2024. Uw huidige partner verliet omwille van deze problemen meermaals het land (CGVS, p7), maar u besloot geen enkele keer met hem mee te reizen en bleef gedurende deze hele periode woonachtig in Georgië. Indien uw problemen daadwerkelijk van zulke ernst zijn dat u van mening bent dat er een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood aan internationale bescherming is, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u veel sneller samen met uw huidige partner het land zou verlaten. U verklaarde hierover niet in de mogelijkheid te zijn om met uw partner mee te verhuizen omwille van financiële redenen (CGVS, p9). Echter wegen deze financiële redenen niet op tegen de door u verklaarde ernst van uw vrees. Indien uw ex-partner daadwerkelijk drie keer per maand op uw werk aanwezig was om u te bedreigen met de dood kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u veel sneller het land zou verlaten en uw huidige partner u zou meenemen om uw leven in veiligheid te kunnen stellen. Dat u toch gedurende drie jaar woonachtig bleef in Georgië doet dan ook afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor uw ex.

Voorts voegt het CGVS toe dat u gedurende twee maanden en negen dagen in Polen verbleef zonder er bescherming aan te vragen. Dit getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw land en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor de aangehaalde ernst van uw asielaanspraak.

Zelfs indien enig ernstig geloof zou worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt met uw ex-partner -quod non-, dan nog maakt u geenszins hard dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in uw land van herkomst. Immers, internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er mag van een verzoeker worden verwacht dat hij/zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u dit geenszins aantoonde.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië - Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te

staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangthuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoonst dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Zo verklaarde u nooit, na geen enkel incident, een officiële klacht te hebben ingediend tegen de belaging en bedreigingen van uw ex-man ten aanzien van u zelf en uw huidige partner (CGVS, p6, 8-9). U nam slechts eenmalig contact op met de politie. Toen uw ex-man in 2021 aan uw deur verscheen en in een gevecht met uw huidige partner verwickeld raakte belde u de politie met als doel het gevecht te beëindigen, echter kwamen de agenten volgens uw verklaringen niet opdagen (CGVS, p6). Achteraf, wanneer het incident voorbij was hebt u ook zelf nooit enige stap ondernomen om opnieuw contact te leggen met de politie of kaartte u nergens aan dat de politie uw oproep niet beantwoorde (CGVS, p6 en 10). Daarbij aansluitend verklaarde u nooit enige hulporganisatie, mensenrechtenorganisatie of andere beschikbare dienst in Georgië aan te schrijven of deed u zelfs geen enkele poging om ergens officieel advies in te winnen omtrent de mogelijkheden van bescherming die er in uw land voor handen zijn (CGVS, p6, 8-10). Zo hebt u ook geen enkele informatie omtrent het bestaan van specifieke vluchthuizen voor vrouwen in uw situatie (CGVS, p9). Als verklaringen voor het ontbreken van uw zoektocht naar enige vorm van hulp geeft u aan dat u dacht de situatie met uw ex-man alleen maar erger te maken indien u hem bij de politie zou melden en verwijst u steeds naar de volgens u algemene tendens in Georgië waarbij vrouwen volgens u op geen enkele steun kunnen rekenen (CGVS, p6, 8-9). Gezien u nooit heeft geprobeerd om bescherming te krijgen van de Georgische autoriteiten, kan u echter niet hard maken dat zij onwillig zouden zijn om u te hulp te schieten. Daarenboven is het loutere feit dat u de problemen met uw ex-man niet wilde verergeren geen aanvaardbare reden om na te laten bescherming te zoeken in uw land van herkomst, indien u effectief vreesde voor uw leven. De vaststelling dat u bovendien zelf verklaarde een vriendin te hebben die wel degelijk reactie kreeg van de autoriteiten in het kader van problemen met haar partner, die werd gearresteerd en een contactverbod kreeg opgelegd, ondermijnt verder uw verklaringen als zou u op geen enkele vorm van bescherming kunnen rekenen. Dat die man nadien opnieuw feiten kon plegen na vrijlating, verandert op zich niks aan de toegang tot bescherming in uw persoonlijke situatie (CGVS, p10). Hierbij aansluitend kan namelijk nog opgemerkt worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De vaststelling dat u geen enkel initiatief hebt genomen om bescherming te verkrijgen, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en aannemelijkheid van uw relaas.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Het enige document dat u ter ondersteuning van uw verzoek indiende was uw paspoort (stuk 1 inventaris documenten), hetwelk slechts een bewijs is van uw Georgische nationaliteit die in bovenstaande niet in vraag werd gesteld. Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkele ander document inzake uw problemen kon voorleggen omdat er nooit enig document omtrent bestaan heeft. De bedreigingen die er naar u werden geuit waren mondelingen bedreigingen en omtrent het fysieke geweld hebt u geen opnames voor handen. Aangezien u ook nergens bescherming zocht, zie supra, kunnen er ook hiervan geen documenten voorgelegd te worden. Bijgevolg hebt u geen enkel document dat de redenen van uw verzoek om internationale bescherming kunnen staven.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Georgië.

U bent geboren te Ozurgeti in Georgië. Toen u twee jaar oud was verhuisde u naar de vijfde microraioni in Geldani te Tbilisi waar u woonachtig was tot aan uw vertrek uit Georgië.

U verklaarde dat u in 2021 een relatie kreeg met uw huidige partner R. P. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx). Omwille van deze relatie ontving u van de ex-partner van P. verschillende bedreigingen, zowel via sms als telefonisch, waarin deze ex-partner aan u uitte dat u P. met rust moet laten want anders zou hij u fysiek afrekenen. In 2021 vond er ook een eerste ontmoeting plaats tussen u en de ex-partner van P. Dit gesprek verliep op een rustige manier waarbij hij u zei dat u bij P. uit de buurt diende te blijven. Later in 2021 kwam de ex-partner naar jullie huis wat leidde tot roepen en schelden naar elkaar toe. Tijdens dit incident dienden de burens van P. tussen u en haar ex-partner te komen om zo verdere problemen te vermijden. De ex-partner werd toen ook zelf bang en keerde naar huis terug. Omwille van deze verschillende bedreigingen besloot u in november 2021 Georgië alleen te verlaten. U ging toen naar Frankrijk en diende daar een verzoek om internationale bescherming in. Omdat u niet kwam opdagen bij het tweede interview en u hen niet tijdig verwittigde van uw afwezigheid werd dit verzoek afgesloten en ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierop reisde u via Duitsland naar Polen, waarna u terugkeerde naar Frankrijk en vervolgens via Frankrijk naar Spanje ging. Vanuit Spanje ging u naar Warschau en vanuit Warschau keerde u begin 2023 terug naar Georgië. Na een verblijf van drie maanden in Georgië besloot u Georgië een tweede keer te verlaten in maart 2023 omwille van dezelfde problemen met de ex-partner met P. Vervolgens, wanneer u hoorde dat P. fysiek werd aangevallen door haar ex-partner, nam u zelf telefonisch contact op met deze ex-partner en kwam het tot een telefonisch conflict waarbij wederzijdse verwensingen werden geuit. Uiteindelijk besloot u, afhankelijk van u verklaringen in het jaar 2023 of begin 2024, op illegale wijze nog een laatste keer terug te keren naar Georgië met als doel P. mee te nemen uit Georgië alsook een laatste ontmoeting te regelen met de ex-partner van P. om de situatie af te handelen. U regelde dan ook een afspraak met de ex-partner van P. waarbij jullie beiden mensen meebrachten om jullie fysiek te steunen tijdens deze ontmoeting. Tijdens deze ontmoeting werd er door beide partijen zowel verbaal als fysiek geweld gebruikt. Uiteindelijk gingen jullie ieder een eigen weg en werd er enkel nog telefonisch ongenoegen geuit ten aanzien van u omdat u nog steeds met P. samen was. Na deze ontmoeting vertrok u in 2023 of januari 2024 terug op illegale wijze uit Georgië en ontmoette u P. in Polen waarna jullie besloten om door te reizen naar België. U kwam in België toe op 24 maart 2024. U diende diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in België in.

Op 10 april 2024 werd een bevel tot aanhouding uitgevaardigd door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge wegens inverdenkingstelling van winkeldiefstal en werd u vastgehouden in de gevangenis te

Brugge. Op 1 juni 2024 werd u vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge, waar u op 19 juni 2024 vrijkwam.

Sinds uw vertrek uit Georgië heeft de ex-partner van P. nog met P. contact opgenomen en met een vriendin van haar. Volgens informatie van de vrienden van P. zou haar ex-partner ook Georgië hebben verlaten en zich ergens in Europa bevinden. U hebt zelf geen contact meer met hem en hij heeft uw contactgegevens ook niet meer. Bij terugkeer naar Georgië vreest u dat u fysiek aangevallen of zelfs gedood zal worden door de expartner van P.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw partner R. P. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx) (CGVS, p.10-11). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige en ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beslissing van R. P. (DV: x.xxx.xxx; CG: xx/xxxxxx) luidt als volgt:
[...]

Daarbij aansluitend dient er betreffende uw eigen verklaringen opgemerkt te worden dat u vanaf dat de problemen in 2021 begonnen tot uw definitieve vertrek, afhankelijk van uw verklaringen, in 2023 of januari 2024 wel tot drie keer terugkeerde naar Georgië. Volgens uw verklaringen omdat het u niet lukte om u te vestigen in het buitenland (CGVS, p. 7), alsook omdat u uw familie en vrouw mistte (CGVS, p. 15). Echter waren de problemen waarvoor u een verzoek om internationale bescherming indiende in België nog pertinent aanwezig bij uw terugkeer en zocht u bij wederkeer naar Georgië nooit naar mogelijkheden om bescherming in te roepen (CGVS, p. 15). Sterker nog, u ging zelf actief op zoek naar de persoon die u doodsb bedreigingen stuurde en besloot een ontmoeting met hem te regelen (CGVS, p. 8, 14-15). Indien u werkelijk zulke, volgens uw verklaringen, zwaarwichtige problemen zou hebben ervaren met de ex-partner van P. is het door u gestelde gedrag allerminst aannemelijk. Het voorgaande ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van jullie problemen dan ook in grote mate.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Het enige document dat u ter ondersteuning van uw verzoek indiende was uw paspoort (stuk 1 inventaris documenten), hetwelk slechts een bewijs is van uw Georgische nationaliteit die in bovenstaande niet in vraag werd gesteld. Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel ander document inzake uw problemen kon voorleggen omdat er nooit enig document omtrent bestaan heeft. De bedreigingen die naar u werden geuit waren mondelinge bedreigingen en de sms'en staan op een andere gsm die niet meer in uw bezit is (CGVS, p. 10-11). Aangezien noch u noch uw partner ergens bescherming zocht kunnen ook hiervan geen documenten voorgelegd worden. Bijgevolg hebt u geen enkel document dat de redenen van uw verzoek om internationale bescherming kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 321 393, is de partner van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 325 644. Verzoekers beroepen zich op gelijkaardige asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen zijn genomen, zijn gebaseerd op gelijkaardige motieven. In het verzoekschrift van verzoekers worden identieke schendingen aangevoerd in een onderscheiden enig middel en verzoeker herneemt in zijn verzoekschrift meerdere van de grieven, zoals ontwikkeld in het verzoekschrift van verzoekster. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voeren verzoekers in de voorliggende verzoekschriften beiden de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen zij een beoordelingsfout op.

3.1.2. In het verzoekschrift van verzoekster wordt aangehaald dat de beoordeling en het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en de geuite vervolgingsvrees allesbehalve grondig of zorgvuldig is gevoerd. Het baseert zich op een volstrekt onvolledig en onvoldoende individueel onderzoek en kan niet ernstig genoemd worden. Waar de verwerende partij zich in de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoekster de door haar aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, beperkt zij zich daarbij echter uitsluitend tot een beoordeling van de verklaringen van verzoekster, hoewel uit alle elementen in het dossier blijkt dat de vervolgingsvrees in hoofde van verzoekster dezelfde is als de vervolgingsvrees in hoofde van haar partner, de heer K. M. Gelet op het feit dat beiden hun vrees uit dezelfde feiten en gebeurtenissen voortvloeit, is hun relaas luidens het verzoekschrift dan ook integraal en onlosmakelijk met elkaar verbonden. Dit blijkt ten eerste uit de verklaringen die verzoekster ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens haar eerste interview aflegde, toen haar partner reeds in voorlopige hechtenis opgesloten was. Dat zij hier samen met haar partner was, blijkt uit het formulier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgemaakt met haar persoonsgegevens. Dat hun relaas en dus ook hun vervolgingsvrees integraal aan elkaar gelinkt zijn, blijkt ook uit de beknopte verklaringen die reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgelegd omtrent de vervolgingsvrees. Ten tweede blijkt dit des te meer uit de verklaringen die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aflegde en waarin zij meermaals verwijst naar de problemen die zij en haar partner hebben gehad en die hebben geleid tot het vertrek van beiden. Ten derde werd er ook door de advocaat die verzoekster bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gewezen op het belang van een volledige beoordeling, met de verklaringen van verzoeksters partner doordat hun dossiers gekoppeld zijn en er dus niet enkel op basis van verzoeksters verklaringen alleen een beoordeling kon plaatsvinden en een beslissing genomen kon worden. Ten vierde blijkt de samenhang tussen beide dossiers uit de bestreden beslissing zelf, door uitdrukkelijk te verwijzen naar de problemen die tot het vertrek van verzoekster én haar partner uit Georgië hebben geleid. De bedenking wordt hierbij echter gemaakt dat in de gehele bestreden beslissing op geen enkele wijze de naam van K. M. vermeld wordt, noch zijn referentienummers of enige andere verwijzing waaruit blijkt dat ook hij in België is en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, bovendien op dezelfde grond als verzoekster. In de bestreden beslissing wordt enkel gepraat over de "*huidige partner*" van verzoekster zonder ook maar op enige wijze te verwijzen naar zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, laat staan het door hem eveneens ingediende, maar een op dat moment nog niet aan een onderzoek onderworpen, verzoek om internationale bescherming. Ten vijfde, *post factum* weliswaar, werd de verwerende partij bij een verzoek tot intrekking van 3 juli 2024 van verzoeksters advocaat nog eens uitdrukkelijk gewezen op de onlosmakelijke band tussen de dossiers en de verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar partner, K.

M., waarop zij echter reageerde dat er niet kon overgegaan worden tot een heropening van het dossier van verzoekster en dat de procedure, wat de bevoegdheid van de verwerende partij betreft, afgesloten is.

Verzoekster besluit dat door in de bestreden beslissing enkel haar verklaringen omtrent haar vervolgingsvrees bij de beoordeling te betrekken en een beslissing te nemen voordat haar partner gehoord werd, gelet op de onlosmakelijke samenhang tussen hun dossiers en de motieven van hun verzoek om internationale bescherming en de verbondenheid tussen hun dossiers onvermeld te laten, de beoordeling niet voldoet aan de vereisten van een volledig, grondig, zorgvuldig en individueel onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing schendt door het onvermeld laten van het dossier en het verzoek van verzoeksters partner niet alleen de formele motiveringsplicht, maar ook de materiële motiveringsplicht door de motivering niet te steunen op alle feitelijke motieven die relevant zijn. De motieven waarop de beslissing steunt, werden dan ook niet met de vereiste zorgvuldigheid vastgesteld, waardoor de verwerende partij met de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Tot slot werd de beslissing genomen in strijd met de bepalingen van artikel 48/6 Vreemdelingenwet die vereisen dat alle relevante elementen van het verzoek beoordeeld dienen te worden en dit op individuele en objectieve wijze. De verwerende partij had aldus volgens verzoekster de bestreden beslissing niet mogen, noch kunnen nemen in toepassing van deze verplichtingen zonder haar partner te horen en zijn verklaringen bij de beoordeling te betrekken. De beoordeling van de verwerende partij getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid door na te laten alle elementen volledig, grondig en individueel te onderzoeken en bij deze beoordeling te betrekken. Een dergelijke beoordeling is manifest onzorgvuldig en niet ernstig in het kader van de verplichtingen die op verwerende partij rusten bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing dient, zo besluit verzoekster, dan ook vernietigd te worden.

Zij voegt hieraan toe dat zelfs indien de Raad van oordeel is dat de verklaringen van haar partner niet bij de beoordeling hadden betrokken moeten worden, het, in toepassing van een dergelijke beperkte beoordeling van op zich beknopte verklaringen gelet op de aard van de versnelde procedure, in ieder geval mogelijk is om op basis van haar verklaringen alleen, waar zij uitdrukkelijk in volhardt, te besluiten dat zij voldoende geloofwaardige elementen heeft verschaft die afdoende wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of op een reëel risico op ernstige schade die de toekenning van de vluchtelingenstatus, conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, rechtvaardigen. Het feit dat zij in het verleden reeds werd vervolgd en rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging, zonder hierbij afdoende aanspraak te kunnen maken op overheidsbescherming die in Georgië onvoldoende toereikend, toegankelijk en effectief is, is in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet namelijk een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is.

3.1.3. In het verzoekschrift van verzoeker wordt geheld dat de ten aanzien van hem genomen beslissing uitsluitend steunt op de motieven die in de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing werden aangehaald en op basis waarvan werd besloten dat zij de door haar aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De verwerende partij beperkt zich daarbij uitsluitend tot een beoordeling van de verklaringen van verzoekster, hoewel uit alle elementen in het dossier blijkt dat de vervolgingsvrees in hoofd van verzoeker dezelfde is als de vervolgingsvrees in hoofd van verzoekster. Gelet op het feit dat beiden hun vrees uit dezelfde feiten en gebeurtenissen voortvloeit, is hun relaas dan ook integraal en onlosmakelijk met elkaar verbonden. Verzoeker herneemt verder meerdere argumenten zoals ontwikkeld in het verzoekschrift van verzoekster. Hij voegt hieraan toe dat door in de ten aanzien van hem genomen bestreden beslissing opnieuw, net zoals het geval was in de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing, enkel verzoeksters verklaringen omtrent haar vervolgingsvrees bij de beoordeling te betrekken en in deze geenszins zijn eigen verklaringen te beoordelen en bij zijn beslissing te betrekken, niettegenstaande verzoeker intussen wel gehoord was, de beoordeling allesbehalve voldoet aan de vereisten van een volledig, grondig, zorgvuldig en individueel onderzoek van de nood aan internationale bescherming, daarbij uiteraard gelet op de onlosmakelijke samenhang tussen hun dossiers en de motieven van hun verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker schendt de ten aanzien van hem genomen bestreden beslissing zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Er werd slechts onderzoek gevoerd en rekening gehouden met de helft van de verklaringen. Dergelijke beoordeling kan bezwaarlijk grondig en volledig genoemd worden, daar het niet van aard kan zijn om een volledige geloofwaardigheidsbeoordeling te voeren, rekening houdende met (het gebrek aan) eventuele (interne) tegenstrijdigheden. De verwerende partij had aldus de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden

beslissing niet mogen, noch kunnen nemen zonder verzoekers verklaringen bij de beoordeling te betrekken. Verzoeker besluit dat de ten aanzien van hem genomen bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Hij voegt hieraan toe dat zelfs indien de Raad van oordeel is dat zijn verklaringen niet bij de beoordeling hadden betrokken moeten worden, het, in toepassing van een dergelijke beperkte beoordeling van op zich beknopte verklaringen gelet op de aard van de versnelde procedure, in ieder geval mogelijk is om op basis van de verklaringen van verzoekster alleen, waar ook verzoeker uitdrukkelijk in volhardt, te besluiten dat er voldoende geloofwaardige elementen werden verschaft die afdoende wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of op een reëel risico op ernstige schade die de toekenning van de vluchtelingenstatus, conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, rechtvaardigen. Het feit dat zij in het verleden reeds werden vervolgd en rechtstreeks werden bedreigd met dergelijke vervolging, zonder hierbij afdoende aanspraak te kunnen maken op overheidsbescherming die in Georgië onvoldoende toereikend, toegankelijk en effectief is, is in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet namelijk een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij hun onderscheiden verzoekschriften voegen verzoekers beiden volgende stukken ter ondersteuning van hun betoog:

- beschikking onderzoeksrechter tot opheffing van het bevel tot aanhouding van 29 mei 2024;
- beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats – bijlage 39bis van 29 mei 2024;
- beschikking raadkamer Brugge van 21 juni 2024;
- verzoek tot intrekking van de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing gericht aan het commissariaat-generaal van 3 juli 2024;
- beslissing commissariaat-generaal tot weigering van heropening van 4 juli 2024.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift voorts nog volgende stukken:

- bijlage 26 van verzoeker;
- oproeping voor het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 24 juli 2024.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift voorts nog volgend stuk:

- de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing.

3.2.2. In het dossier gekend onder het rolnummer RvV 321 393 dient de verwerende partij een aanvullende nota in, waarin wordt gewezen op volgend nieuw element:

“Ter vervollediging van het administratief dossier wordt de beslissing van de partner van verzoekster toegevoegd bij deze aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de partner van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkegen op datum van 9 september 2024.”

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekster en verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig, zij het op een ander tijdstip, werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is.

3.3.5. Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift dat er geen grondig of zorgvuldig onderzoek is gevoerd, daar de verwerende partij zich uitsluitend baseert op een beoordeling van haar verklaringen omtrent haar vervolgingsvrees en een beslissing nam voordat haar partner, verzoeker, gehoord werd, terwijl er sprake is van een onlosmakelijke samenhang tussen de beide dossiers en de motieven van hun verzoeken om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster werd gehoord op 6 juni 2024 en dat de verwerende partij op 27 juni 2024 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker van zijn kant werd pas gehoord na het nemen van deze beslissing, meer bepaald op 24 juli 2024, en op 9 september 2024 besloot de verwerende partij ook ten aanzien van hem tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Los van de vraag naar een eventuele schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en het voorhanden zijn van een beoordelingsfout, weze in dezen opnieuw te worden aangestipt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep

onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “*de behoefte aan internationale bescherming*” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc*-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

Het klopt dat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, geen melding is gemaakt van de naam en referentiegegevens van verzoeker (maar waarin wel meermaals wordt verwezen naar hem als zijnde de “*huidige partner*”) en van het door hem ingediende beschermingsverzoek en verder dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van deze beslissing niet werd gehoord en dat enkel rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen. Verder blijkt zowel uit de stukken van het administratief dossier van verzoekster, zoals hernomen in bijlage bij de beide verzoekschriften, dat op de vraag tot intrekking van de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing een beslissing tot weigering van heropening werd genomen. De Raad is evenwel van oordeel dat dit geen substantiële onregelmatigheid voorligt die door hem niet kan worden hersteld en dat de Raad bovenal, in het kader van een devolutief beroep, zijn motieven in de plaats kan stellen. De Raad is van oordeel dat hij in het bezit is van alle elementen, waaronder de uitgebreide verklaringen van verzoeker bij het commissariaat-generaal zij het dat die naderhand werden afgenomen, om dit ook daadwerkelijk te doen (zie *infra*). De Raad kan dan ook nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift van verzoeker wordt dan weer gehekeld dat de ten aanzien van hem genomen beslissing uitsluitend steunt op de motieven die in de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing werden aangehaald en zich dan ook uitsluitend beperkt tot een beoordeling van de verklaringen van verzoekster, hoewel uit alle elementen in het dossier blijkt dat de vervolgingsvrees in hoofd van verzoeker dezelfde is als de vervolgingsvrees in hoofd van verzoekster.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn of dat er een beoordelingsfout werd begaan doordat er in de bestreden beslissing die ten aanzien van hem werd genomen wordt verwezen naar en geciteerd uit de beslissing die door de verwerende partij werd genomen ten aanzien van zijn partner, verzoekster. Uit zowel de stukken zoals opgenomen in de administratieve dossiers, als de inhoud van de voorliggende verzoekschriften blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat verzoeker zich in het kader van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door zijn partner werden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Verzoekers betwisten zulks verder niet en geven zelfs uitdrukkelijk in de onderscheiden verzoekschriften aan dat hun vrees uit dezelfde feiten en gebeurtenissen voortvloeit en dat hun relaas dan ook integraal en onlosmakelijk met elkaar verbonden is. Bijgevolg vermocht de verwerende partij betreffende deze asielmotieven in de bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van verzoeker, wel degelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster en is de motiveringsplicht niet geschonden doordat de verwerende partij zulks deed, noch is zij onzorgvuldig te werk gegaan. Dit geldt nog des te meer nu in de beslissing

die de verwerende partij nam ten aanzien van verzoeker uitdrukkelijk en terdege rekening wordt gehouden met en wordt verwezen naar zowel de verklaringen van verzoekster als verzoeker en nu deze beslissing aldus ook deels op de verklaringen van verzoeker is gebaseerd, in weerwil tot wat in het verzoekschrift van verzoeker wordt voorgehouden. Verzoeker duidt, waar hij aan de verwerende partij lijkt te verwijten dat er geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn eigen, persoonlijke verklaringen, daarenboven op generlei wijze over welke van deze verklaringen de verwerende partij *in casu* dan wel bijkomend had moeten motiveren, welke elementen nader en op individuele wijze aan bod hadden moeten komen bovenop de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven en op welke wijze zulks (mogelijks) een invloed had kunnen hebben op de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming en de uitkomst van de bestreden beslissingen. Evenmin formuleert hij enige bijkomende, persoonlijke vrees of reikt hij zelf enige bijkomende informatie aan.

In hoofde van verzoeker kon dan ook een zogenaamde volgbeslissing worden genomen, waarbij de commissaris-generaal terecht mocht verwijzen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die genomen werd ten aanzien van verzoekster, gelet op de verbondenheid van hun vluchtrelaas. Uit de administratieve dossiers en de voorliggende verzoekschriften blijkt, zo weze herhaald, duidelijk dat verzoekers hun respectieve verzoeken hebben ingediend op grond van dezelfde asielmotieven. Dit wordt ook als dusdanig in de bestreden beslissing, die genomen werd in hoofde van verzoeker, vastgesteld.

In zoverre verzoekers in de voorliggende verzoekschriften bij de formulering van hun enig middel trachten te laten uitschijnen dat zij geen recht zouden hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure en de advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoekster gewag maakte van vooringenomenheid (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 18), wijst de Raad er ten slotte op dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van de dossiers en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoekers verklaren hun land van herkomst, Georgië, te hebben verlaten uit vrees fysiek aangevallen en vermoord te zullen worden door de ex-partner van verzoekster. Zoals uit hun verklaringen tijdens de administratieve procedure blijkt en zoals zij in hun verzoekschriften elk ook uitdrukkelijk aangeven, blijkt dat verzoekers zich beroepen op dezelfde asielmotieven en vervolgingsvrees. In tegenstelling tot wat verzoeksters advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud aangaf (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 12), kan uit niets blijken dat verzoeker de “*hoofdaanvrager*” is, wel integendeel.

3.3.6.2. De Raad oordeelt dat de ten berde gebrachte asielmotieven en de daaruit volgende vervolgingsvrees niet aannemelijk zijn. Zo gaat het om louter blote beweringen die door verzoekers op geen enkele manier worden gestaafd. Er ligt tot op heden geen enkel bewijsstuk voor dat kan aantonen dat zij effectief ernstige problemen hebben met de ex-partner van verzoekster en dit niettegenstaande de beweerdde problemen in hoofde van verzoekster reeds een aanvang zouden hebben genomen in 2021, toen de ex-partner van verzoekster op de hoogte was van haar relatie met verzoeker, en die bleven aanhouden tot aan haar vertrek in januari 2024 (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 8). Verzoeker van zijn kant verliet omwille van de beweerdde problemen met de ex-partner van verzoekster meermaals voor langere periode Georgië, zijnde in november 2021 toen hij acht maanden in Frankrijk verbleef en in maart 2023 toen hij naar Polen trok tot november 2023, waarna hij kort illegaal terugkeerde om vervolgens terug naar Polen te gaan (*ibid.*, p. 7 en administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7), doch verzoekster besloot geen enkele keer met hem mee te reizen en bleef gedurende de beweerdde periode, waarin de problemen zich uitstrekten, woonachtig in Tbilisi. Indien de beweerdde problemen met de ex-partner van verzoekster daadwerkelijk van de beweerdde ernst zijn die noopt tot een dringende nood aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster veel sneller samen met verzoeker het land zou hebben verlaten, *quod non*. Ter verschoning hiervan gaven verzoekers aan dat verzoekster omwille van financiële en praktische redenen achterbleef (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15). De Raad is van oordeel dat

financiële en praktische redenen niet opwegen tegen de verklaarde ernst van de vrees, uitgaande van een ex-partner die drie keer per maand op haar werk aanwezig was om haar met de dood te bedreigen (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). In de door verzoekster zelf geschetste omstandigheden kon redelijkerwijze van haar verwacht worden sneller het land te hebben verlaten en dat verzoeker haar zou hebben meegenomen om haar veilig te kunnen stellen. Door gedurende drie jaar tijdens de vermeende bedreigingen in Georgië te blijven wonen, en door na de ene fysieke bedreiging door haar ex-man nog zo'n twintig dagen te wachten alvorens het land te verlaten (*ibid.*, p. 7), doet verzoeksters gedrag afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de verklaarde vrees voor haar ex-partner. Verzoeker van zijn kant beweert dat hij in Frankrijk in 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, doch dat zijn verzoek werd stopgezet, maar kan hieromtrent geen enkel stuk voorleggen. Hij liet ook na in beroep te gaan tegen deze beslissing (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Daar komt bij dat verzoeker, tijdens de toch aanzienlijke periode dat hij in Polen verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België, naliet een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken en daar geen afdoende verschooning voor kan geven (*ibid.*, p. 9). Wanneer verzoekster dan voorafgaand aan haar komst naar België gedurende twee maanden en negen dagen in Polen verbleef, laat ook zij na aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in landen van de Europese Unie of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekers nalieten dit te doen in Polen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een ernstige negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

3.3.6.3. Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten van zowel verzoekster als verzoeker uitgaande van verzoeksters ex-partner, dan nog maken verzoekers op generlei wijze hard dat zij van hun nationale autoriteiten geen hulp en/of bescherming zouden hebben kunnen krijgen, dan wel kunnen krijgen bij een eventuele terugkeer. Internationale bescherming kan immers slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" van 11 december 2023, waarnaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissingen, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van

effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

De Raad wijst er in dit verband voorts op dat, specifiek met betrekking tot de situatie van huiselijk geweld, uit de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus "*Georgië. Algemene situatie*" van 11 december 2023) blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld.

De Georgische Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangthuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijft evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland,

ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogt het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling wordt in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetswijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Uit voormelde recente COI Focus blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Door in hun verzoekschriften eenvoudigweg aan te halen dat nationale bescherming in Georgië onvoldoende toereikend, toegankelijk en effectief is, brengen verzoekers geen enkele objectieve informatie aan waarmee zij voorgaande conclusie, steunend op de bevindingen van voormelde COI Focus van 11 december 2023, aan het wankelen kunnen doen brengen.

Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering, wordt door de Raad niet ontkend doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekers zelf toekomt om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen in het geheel niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Verzoekers verklaarden nooit, na geen enkel incident, een officiële klacht te hebben ingediend tegen de belaging en bedreigingen van verzoeksters ex-partner ten aanzien van zowel verzoekster als verzoeker (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 8-9 en administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12, 16).

De Raad stipt aan dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Het hebben van bewijs is overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Verzoekster nam slechts eenmalig contact op met de politie, meer bepaald toen haar ex-partner in 2021 aan haar deur verscheen en in een gevecht met verzoeker verwickeld raakte. De agenten kwamen volgens haar verklaringen niet opdagen (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Achteraf, wanneer het incident voorbij was, heeft verzoekster ook zelf nooit enige stap ondernomen om opnieuw contact te leggen met de politie of kaartte zij nergens aan dat de politie haar

oproep niet beantwoorde (*ibid.*, p. 6, 10). Daarbij aansluitend verklaarde zij nooit enige hulporganisatie, mensenrechtenorganisatie of andere beschikbare dienst in Georgië te hebben aangeschreven of deed zij zelfs geen enkele poging om ergens officieel advies in te winnen omtrent de mogelijkheden van bescherming die er in Georgië voorhanden zijn (*ibid.*, p. 6, 8-10). Zo heeft zij ook geen enkele informatie omtrent het bestaan van specifieke vluchthuizen voor vrouwen in haar situatie (*ibid.*, p. 9). Als verklaringen voor het ontbreken van haar zoektocht naar enige vorm van hulp geeft zij aan dat zij dacht de situatie met haar ex-partner alleen maar erger te maken indien zij hem bij de politie zou melden en verwijst zij steeds naar de volgens haar algemene tendens in Georgië waarbij vrouwen volgens haar op geen enkele steun kunnen rekenen (*ibid.*, p. 6, 8-9). Gezien verzoekster nooit heeft geprobeerd om bescherming te krijgen van de Georgische autoriteiten, kan zij niet hard maken dat zij onwillig zouden zijn om haar te hulp te schieten. Daarenboven is het loutere feit dat zij de problemen met haar ex-partner niet wilde verergeren geen aanvaardbare reden om na te laten bescherming te zoeken in het land van herkomst, indien zij effectief vreesde voor haar leven. De vaststelling dat zij bovendien zelf verklaarde een vriendin te hebben die wel degelijk reactie kreeg van de autoriteiten in het kader van problemen met haar partner, die werd gearresteerd en een contactverbod kreeg opgelegd, ondermijnt verder haar verklaringen als zou zij op geen enkele vorm van bescherming kunnen rekenen. Dat die man nadien opnieuw feiten kon plegen na vrijlating, verandert op zich niks aan de toegang tot bescherming in haar persoonlijke situatie (*ibid.*, p. 10).

Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij nooit naar mogelijkheden heeft gezocht om nationale bescherming te verkrijgen en nooit naar de politie is gestapt vanuit het standpunt van zelfrespect en mannelijkheid (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12, 16). Deze verschoning voor het stilzitten en het niet inroepen van nationale bescherming kan geenszins worden bijgetreden. In plaats van zich tot de politie of andere instanties te wenden, ging verzoeker overigens zelf actief op zoek naar de ex-partner van verzoekster die hem doodsb bedreigingen stuurde en besloot hij om een ontmoeting met hem te regelen om de situatie eindelijk uit te klaren waarna hij illegaal vanuit Polen naar Georgië terugkeerde in 2023 en waarbij het kwam tot mondeling en fysiek geweld (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 14-15). Indien verzoeker werkelijk, volgens de verklaringen van verzoekers, zwaarwichtige problemen zou hebben ervaren met de ex-partner van verzoekster, is het door hem gestelde gedrag allerm minst aannemelijk en zelfs laakbaar. Door nooit een beroep te willen doen op nationale bescherming en door het heft in eigen handen te nemen wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen in grote mate ondermijnd. Verder is het bevreemdend dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nooit enige melding maakte van de ontmoeting tussen verzoeker en haar ex-partner in 2023 en waarbij het tot fysiek geweld kwam.

Gelet op het voorgaande, overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen met de ex-partner van verzoekster geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

3.3.6.4. De door verzoeker tijdens hun administratieve procedure voorgelegde documenten, te weten hun paspoorten, tonen slechts hun Georgische nationaliteit aan, die geenszins in vraag wordt gesteld. Het weze herhaald dat verzoekers tot op heden geen enkel ander document inzake hun beweerde problemen in hun land van herkomst hebben voorgelegd.

De bij hun verzoekschriften gevoegde documenten bevinden zich ofwel reeds in de administratieve dossiers of hebben betrekking op de vasthouding en vrijlating van verzoeker in België, hetgeen op zich geen uitstaans heeft met de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

3.3.6.5. De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van de voorliggende beroepen ruimschoots afdoende om te besluiten dat de door verzoekers beweerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming niet aannemelijk zijn.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Na een nauwgezette analyse van de uiteengezette relazen teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op aannemelijkheid berusten, concludeert de Raad dat de asielrelazen in kwestie een ongeloofwaardig karakter kennen waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoekers.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofdte kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.7.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.10. Waar verzoekers nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

3.3.11. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar de verwerende partij, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De verzoeken tot vernietiging kunnen derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS